

Nr 308.

Av herr Nylander, om ökat tullskydd för elektricitetsmätare.

Elektricitetsmätare, vilka i den gällande tulltaxan hänföras till stat. nr 1961, med en tull av 10 procent av värdet tillverkades, då denna tullsats år 1911 fastställdes, icke inom landet. Det var under kriget, då det visade sig svårt att kunna få tillräckligt antal från utlandet, som Telefonaktiebolaget L. M. Ericsson upptog denna fabrikation, vilken till en början dock icke var så stor. Sålunda såldes under åren 1916—1920 i medeltal cirka 10,000 st. mätare per år. På grund av de ändrade valutaförhållandena ökades den utländska konkurrensen, så att under den nästa 5-årsperioden i medeltal endast cirka 5,500 st. såldes om året för att under den påföljande 5-årsperioden ökas till cirka 7,000 st. per år. Under denna senaste period 1926—1930 gjorde mätaretekniken stora framsteg, varför det, innan det var tänkbart att öka den inhemska tillverkningen, blev nödvändigt att få fram nya typer. Redan år 1930 hade Telefonaktiebolaget L. M. Ericsson emellertid nått goda resultat i detta avseende, vilket resulterade i en försäljning år 1931 av cirka 16,000 st. elektricitetsmätare. Sedan dess har den inhemska tillverkningen av elektricitetsmätare alltjämt ökats, liksom sannolikt även förbrukningen. En minskning av importen under åren 1930—1934 har i varje fall ägt rum.

Importstatistiken visar följande siffror:

År	Kilogram	Kronor
1930	174,121	1,392,828
1931	163,333	1,370,863
1932	116,430	1,152,150
1933	87,556	843,757.

För år 1934 föreligga inga slutliga siffror för importen, men den torde komma att uppgå till cirka 78,000 kilogram med ett värde av cirka 750,000 kronor.

Vikten av de mera gängse typerna varierar mellan 1.2—4 kilogram per st., därvid mätare i den lägsta och billigaste viktklassen enligt sakkunnigas uppskattning torde motsvara ungefär en fjärdedel av den importerade viktkvantiteten.

Den påtagliga nedgången i importen, vilken till mer än 90 procent kommer från Tyskland, torde i stort sett motsvaras av en ökad inhemska tillverkning, men även om denna ökning i och för sig synes glädjande, äro dock de priser, till vilka de importerade mätarna för närvarande utbjudas här i landet nu så låga, att den inhemska tillverkaren knappast

kan täcka sina fabrikationskostnader, vilka avsevärt betungas av andra utgifter bland annat för konstruktion av nya typer, som ständigt måste företagas och vilka kostnader givetvis måste omedelbart avskrivas.

Det torde icke heller lida något tvivel om, att icke dumping av elektricitetsmätare förekommer på den svenska marknaden från Tyskland. Sålunda utbjudas de enklaste mätarna för närvarande här i Sverige till ett pris av 10 kronor per st. och därunder, inklusive tull. Samma mätares pris i Tyskland lär vara minst RM. 20. Priset i Tyskland förhåller sig sålunda till priset i Sverige ungefär som 3 till 1. Under dessa förhållanden kan en värdetull motsvarande 10 procent av exportvärdet icke vara ett nöjaktigt skydd för den inhemska företagaren.

År 1933 sysselsattes vid Telefonaktiebolaget L. M. Ericsson, fortfarande den enda fabrik som tillverkar ifrågavarande mätare i landet, cirka 150 man med denna fabrikation. År 1934 kunde antalet ökas till cirka 200 man och under förutsättning av ett normalt tullskydd torde ytterligare 50 man kunna påräkna sysselsättning. Härtill kommer även i viss mån ökat antal förmän samt administrationspersonal.

Skulle emellertid på grund av den utländska konkurrensen det svenska företaget nödgas upphöra med sin tillverkning av elektricitetsmätare, vilket under nuvarande onormala prisläge ingalunda synes uteslutet, blir det omedelbara resultatet, förutom att en del yrkeskunnigt folk blir utan sysselsättning, att de utländska leverantörerna omedelbart kunna höja försäljningspriserna här i landet, ett förhållande som icke torde vara i de svenska förbrukarnas intresse.

Av vad som sålunda anförts torde framgå, att för tillverkningens av elektricitetsmätare bestånd och utveckling en höjning av det nu gällande tullskyddet, 10 procent av värdet, är nödvändig. I betraktande av värdetullarnas kända och erkända vanskligheter synes emellertid en viktigtull för ifrågavarande artiklar vara att föredraga. För närvarande utgör medelvärdet av importen av elektricitetsmätare cirka 10 kronor per kilogram. En tull av 200 kronor för 100 kilogram skulle sålunda motsvara cirka 20 procent av detta medelvärde. Ett fastställande av en dylik tullsats skulle sålunda i stort sett innebära en fördubbling av det nuvarande tullskyddet, men med hänsyn till att tillverkningen av ifrågavarande artiklar är ett precisionsarbete av högsta klass, i vilket arbetskostnaderna utgöra en väsentlig del av produktionskostnaderna och i betraktande av de låga importpriserna, torde detta skydd få anses skäligt. Vid en omläggning från värdetull till viktigtull ligger det givetvis i de utländska fabrikanternas intresse att pressa vikten så lågt som möjligt för att därmed sänka tullavgifterna. Med hänsyn härtill torde det vara lämpligt att förutom en viktigtull av 200 kronor för 100 kilogram fastslå en minimitull för elektricitetsmätare av 2.50 kronor per st.

På grund av vad som ovan anförts hemställes,

att för elektricitetsmätare, hänförliga till rubrik 1073 (stat. nr 1961) i nu gällande tulltaxa, tullen bestämmes till 200 kronor för 100 kilogram, dock att i intet fall densamma må utgå med lägre belopp än 2.50 kronor per st.

Stockholm den 23 januari 1935.

Erik Nylander.
